

[מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש]

108. ליישב את הה(ד)ורים

מה לעשות", נשבר קולו. מפה לשם הסתבר שעד עכשיו הסתיר את עניין תרומת הכליה מהוריו, וכעת, לילה לפני האשפוז, עלה לקבל את ברכתם. "נו?" התעניין בעלי בשקט. הבהלה שנשבה מעבר לקו, סיפקה את המענה. ההורים הגיבו בהיסטריה והביעו התנגדות נחרצת. האם נכנסה לפאניקה והודיעה שבשום אופן איננה מסכימה למהלך. "יש כאן אדם שכבר מוכן ומחכה לחזור לחיים, ומצד שני יש עניין של כיבוד הורים", רעד קולו של האיש. בעלי שמע ושתק. "אתה לא תתרום כל עוד הוריך מתנגדים", אמר לבסוף. "אבל החולה...". כאב התורם. "מול החולה אני אעמוד", הבטיח בעלי וביקש מן הבן לברר עם ההורים אם יוכל להגיע לביתם במהלך הערב.

"אני יוצא, היית רוצה להצטרף אלי?", פנה אלי לאחר שקיבל את אישורם.

"לא", אמרתי מיד. למען האמת, חששתי, לא ידעתי איך תגיב האם לא היו לי את כוחות הנפש לעמוד מול צעקות והטחות. "בסדר, אני הולך", פנה בעלי לצאת.

"תתמגן בשריון", חייכתי חיוך לחוץ. "פרק תהלים הוא השריון הטוב ביותר" אמר והפקיד בידי משימה...

* עד היום אני מצטערת על שהחמצתי את אותו הביקור. ברור לי שהייתי מחכימה ולומדת ממנו, צוברת תובנות לחיים. אולי לא הייתה לי הזכות. כך או כך, לא הייתי בביקור ההוא ורק כשחזר בעלי הביתה לאחר כשעתיים, שיתף אותי במה שהתרחש.

* "מדוע אתם קיימים בכלל, למה???", הצעקה שקיבלה את פני בעלי הייתה כאובה. האימא הייתה היסטריית. הבן שלה עומד להיכנס מחר לחדר ניתוח ולתרום כליה. מה זה אומר? מה יהיו ההשלכות על חייו לאחר מכן? מי יודע כיצד התרומה תשפיע? למה, למה הוא עושה דבר שכזה?

התורם ישב לצד אימו מבויש וחפוי ראש. חש אי נעימות מן הסיטואציה ולא ידע מה לעשות עם עצמו. גם האב, שישב בפניה נראה מתוח מאוד. הוא לא היה היסטרי, ומתוקף מקצועו כרופא, ניכר שהוא מבין שבנו לא עומד להינזק בע"ה אבל הוא היה עצבני וחסר מנוחה.

ועל מה שקרה לאחר מכן, במדור הבא בעז"ה.

יום שישי אחר הצהריים, שבת המלכה מתקרבת בצעדי ענק ואני מתארגנת להכנות האחרונות. תוך שאני מעמידה את המאכלים על פלטה, מצלצל הטלפון. המספר שמופיע על הצג, אינו מוכר. אני מרימה. מעבר לקו מציג עצמו אדם שמתעתד לתרום כליה בשושן פורים. הוא נשמע נסער ולחוץ. "שלשום נסעתי לבית הוריי המבוגרים לספר להם שאני עומד לתרום כליה", הוא אומר, "לא חלמתי שתגובתם תהיה כל כך קיצונית. אבא התבטא ואמר לי שחבר עליו עולמו! (ציטוט מדויק) לאחר מכן התקשרה גם אמא ואמרה שאבא עלול לקבל התקף לב מרוב מתח. ובכלל", המשיך ואמר, "מאז שסיפרתי להוריי, אבי לא מדבר איתי מטוב ועד רע. מובן שאם הייתי צופה תגובה חריפה שכזו, לא הייתי מספר דבר להם לפני הניתוח ואולי נמנע בכלל מחשיפת התרומה, אבל עכשיו כבר מאוחר מדי".

התורם נשמע שבור. בעוד עשרה ימים אמור לתרום וכעת אנה הוא בא?

גלגלי המח שלי החלו נעים במהירות, ניסיתי לחשוב מה היה בעלי אומר וכיצד היה פותר את הבעיה. תוך שאני מבקשת מד' שישים כפי את המילים הנכונות אמרתי לו: "כרגע אין ענין להתבוסס בחרטה ולהצטער על שסיפרת להם, זו עובדה ואי אפשר לשנות אותה. ברור לי גם שאין לקיים מצוה על חשבון צער של אחרים, בפרט כשמדובר בהוריך. דבר אחד אני יכולה לומר לך, תגיד להורים שלך שהתרומה לא תתבצע עד שיתיישבו הה(ד)ורים".

"שבת נכנסת בעוד כמה דקות, אחשוב, אתיעץ ובעיקר אתפלל שהקב"ה יחונן אותנו בעצה טובה". אמרתי. איחלתי לו 'שבת שלום' וסגרתי את הטלפון כשבלבי מועקה עמוקה. בליל שבת, לאחר הדלקת נרות, נזכרתי בבהירות באירוע שהתרחש לפני כשמונה שנים.

* "הרב הבר?" קולו של האיש מעבר לקו רעד. היה זה יהודי צדיק שאמור לתרום כליה ביום המחרת. "אינני יודע

